

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง รวมทั้งทางด้าน การแพทย์ และเทคโนโลยีต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ที่ทันสมัย ทำให้มีการพัฒนาด้านการรักษาพยาบาล การรักษาสุขภาพอนามัยมากขึ้น ส่งผลให้ประชาชนมี สุขภาพดีขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ประชากร จากปัจจัยการลดลงของอัตราเกิด และอายุขัยเฉลี่ยของประชากรที่ยืนยาวขึ้น ทำให้อัตรา การเพิ่มของจำนวนผู้สูงอายุในปัจจุบันสูงขึ้น นอกจากนี้อัตราการเพิ่มของจำนวนผู้สูงอายุวัยปลาย ก็สูงกว่าอัตราการเพิ่มของกลุ่มผู้สูงอายุวัยต้น มีผลให้จำนวนและสัดส่วนประชากรผู้สูงอายุของ ไทยเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ปัญหาการเพิ่มจำนวนผู้สูงอายุคาดว่าจะทวีความรุนแรงขึ้นในอีกสิบปี ข้างหน้า แน่นนอนว่าอนาคตประเทศไทยจะเข้าสู่การเป็นสังคมผู้สูงอายุ หรือเรียกว่า “ภาวะ ประชากรผู้สูงอายุ” (Population ageing) โดยแท้จริง (ศศิพัฒน์ ยอดเพชร, 2550, หน้า 2) ซึ่งจาก จำนวนและอัตราส่วนของผู้สูงอายุที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้สามารถคาดการณ์แนวโน้มทางสถิติผู้สูงอายุ ในช่วง 10 ปี ได้ดังแสดงในตารางที่ 1.1

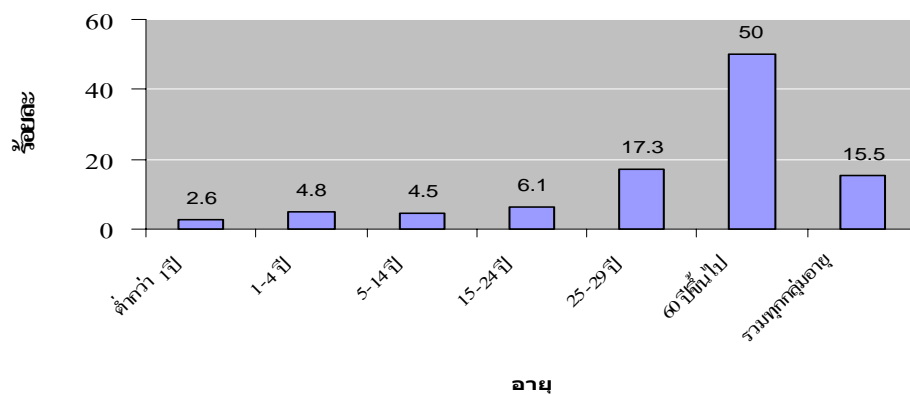
ตารางที่ 1.1 จำนวนและอัตราส่วนของผู้สูงอายุปี พ.ศ. 2543- พ.ศ. 2553

ปี พ.ศ.	ผู้สูงอายุ 60 ปีขึ้นไป	
	จำนวน (ล้านคน)	อัตราส่วน (ต่อประชากรทั้งหมด)
2543	5.733	9.19
2548	6.617	10.17
2553	7.639	11.36

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2543, หน้า 3.

จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นว่า จำนวนและอัตราส่วนประชากรผู้สูงอายุมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในช่วงเวลารอบ 10 ปี จากประชากรในปี พ.ศ. 2543 จำนวน 5.733 ล้านคน คิดเป็นอัตราส่วน 9.19 ของประชากรทั้งหมด ในปี พ.ศ. 2548 เพิ่มจำนวนเป็น 6.617 ล้านคน คิดเป็นอัตราส่วน 10.17 และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2553 เป็น 7.639 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วน 11.36 นับว่าเป็นการเพิ่มจำนวนของประชากรผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาหลายประการ เช่น ปัญหาผู้สูงอายุถูกทอดทิ้ง ผู้สูงอายุขาดที่พึ่ง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษางานกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ (2547, หน้า 1) ที่พบว่า ปัญหาหลักที่สำคัญของผู้สูงอายุไทย คือ ปัญหาเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้น้อยหรือไม่มีรายได้ ต้องเผชิญกับภาวะยากไร้ ปัญหารองลงมาคือ ปัญหาด้านสุขภาพอนามัย มีโรคประจำตัว เช่น โรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง โรคหลอดเลือดหัวใจ โรคหลอดเลือดสมอง โครเลสเตอรอลในเลือดสูง อาการสมองเสื่อม โรคข้อเสื่อม ภาวะอุบัติเหตุและการหกล้ม เป็นต้น จากข้อมูลการสำรวจอนามัยและสวัสดิการ พ.ศ. 2548 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (อ้างถึงใน ชื่นฤทัย กาญจนะจิตรา, 2550, หน้า101) ได้รายงานไว้ดังแสดงภาพที่ 1.1

ร้อยละของประชากรที่ป่วยเป็นโรคเรื้อรังหรือโรคประจำตัว
จำแนกตามกลุ่มอายุ

ภาพที่ 1.1 ร้อยละของประชากรที่ป่วยเป็น โรคเรื้อรังหรือโรคประจำตัวตามกลุ่มอายุ
ที่มา : ชื่นฤทัย กาญจนะจิตรา, 2550, หน้า101.

แน่นอนว่า รัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาของผู้สูงอายุในประเทศไทยตั้งแต่สมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม ซึ่งได้ดำเนินการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชราบ้านบางแค ในปี พ.ศ. 2496 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาไม่สามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวหรือครอบครัวไม่มีความพร้อมในการดูแลผู้สูงอายุ ต่อมารัฐบาลได้มีการจัดตั้งสถานสงเคราะห์

ผู้สูงอายุขึ้นอีกตามจังหวัดต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาค เพื่อรองรับปัญหาผู้สูงอายุที่ยากจนและถูกทอดทิ้ง นอกเหนือจากบริการในรูปแบบสถานสงเคราะห์แล้ว รัฐบาลยังได้จัดรูปแบบของการช่วยเหลือผู้สูงอายุเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับครอบครัว แทนการมาอยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐ คือ การจัดเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ซึ่งได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 ในระยะแรกอยู่ในความรับผิดชอบของกรมประชาสงเคราะห์ (ปัจจุบันคือ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ) ทำหน้าที่จัดสรรเงินให้กับผู้สูงอายุทุกจังหวัด หมู่บ้านละ 3-5 คน คนละ 200 บาทต่อเดือน ต่อมาบริการเบี้ยยังชีพได้ขยายกลุ่มเป้าหมายและงบประมาณเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ รัฐบาลได้มีการจัดสรรเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเพิ่มเติมอีก 100 บาท เป็น 300 ต่อคนต่อเดือน โดยจ่าย 6 เดือนต่อครั้ง รวมปีละ 2 ครั้ง (ระพีพรรณ คำหอมและคณะ, 2547, หน้า 2-3)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2544 รัฐบาลมีนโยบายกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น โดยมีแผนปฏิบัติการที่กำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดให้มีการถ่ายโอนภารกิจด้านบริการเบี้ยยังชีพให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกรุงเทพมหานครเป็นผู้ดำเนินการแทน โดยให้เป็นไปตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543 และจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2544 และวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2545 ได้มีการอนุมัติเปลี่ยนแปลงการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นราย 6 เดือน รวม 2 งวด ๆ ละ 1,800 บาท รวมเป็นเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้งปี 3,600 บาท (เดือนละ 300 บาท) (ระพีพรรณ คำหอมและคณะ, 2547, หน้า 2-3) ต่อมาในปี พ.ศ. 2546 ได้มีการถ่ายโอนภารกิจงานด้านสวัสดิการผู้สูงอายุไปให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย เป็นผู้ดำเนินการแทนสำนักงานพัฒนาสังคมและสวัสดิการ และในที่สุดเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2549 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบให้ปรับเพิ่มจำนวนเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจาก 300 บาท เป็น 500 บาท เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพการณ์ในปัจจุบัน

ตารางที่ 1.2 การจัดสรรงบประมาณของกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นด้านเบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ปีงบประมาณ 2546-2551

ปีงบประมาณ	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ผู้สูงอายุ (คน)	400,400	440,000	527,083	1,073,190	1,755,266	1,755,266
งบประมาณ (ล้านบาท)	1,442.4	1,584.0	1,897.5	3,863.48	10,531.59	10,531.59

ที่มา : วรเวศม์ สุวรรณระดา และอาภาพรรณ คำวชิรพิทักษ์, 2552, หน้า 243.

อย่างไรก็ตามนับตั้งแต่ได้มีการถ่ายโอนภารกิจดังกล่าวเป็นต้นมา กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้จัดสรรงบประมาณด้านสวัสดิการผู้สูงอายุให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นในทุก ๆ ปี ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1.2 แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้สูงอายุที่ยากไร้จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2548 ได้มีการออกระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 (ระพีพรรณ คำหอม และคณะ, 2547, หน้า 2-3) เพื่อบรรเทาและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของผู้สูงอายุที่ยากไร้และขาดที่พึ่ง ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวได้ให้อำนาจหน้าที่แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดำเนินงานทั้งหมด นับตั้งแต่การจัดสรรงบประมาณสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามสถานะการคลัง กระบวนการคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติได้รับการสงเคราะห์ ไปจนถึงการจ่ายเงินสงเคราะห์

ด้วยเหตุนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อ (อบต.บางป่อ) อำเภอบางป่อ จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่สำคัญหลายประการ โดยหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การสังคมสงเคราะห์และพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส ได้รับการถ่ายโอนภารกิจจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นด้านการจัดสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในปีงบประมาณ พ.ศ. 2547 โดยมีสำนักปลัด อบต.บางป่อ เป็นผู้รับผิดชอบงานด้านนี้ ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงงานไปอยู่ในความรับผิดชอบของส่วนสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมในปี พ.ศ. 2549 ในปี พ.ศ. 2550 ได้แยกส่วนสวัสดิการสังคมเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมาจนถึงปัจจุบัน โดย อบต.บางป่อ ได้มีการจัดสรรงบประมาณให้แก่โครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา ดังตารางที่ 1.3

ตารางที่ 1.3 การจัดสรรงบประมาณของ อบต.บางป่อ ด้านสวัสดิการเบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2549–2551

ปีงบประมาณ	จำนวนผู้สูงอายุ (คน)	เบี้ยยังชีพ (บาท)	งบประมาณ ต่อปี (บาท)
2549	450	300	1,620,000
2550	590	300	2,124,000
2551	735	500	4,410,000

ที่มา : อบต.บางป่อ, 2549, หน้า 92.

จากตารางที่ 1.3 จะพบว่าจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้การจัดสรรงบประมาณของโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นตามไป เพื่อช่วยเหลือให้ผู้สูงอายุมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและช่วยลดปัญหาผู้สูงอายุขาดผู้ดูแล การดำเนินโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจึงเป็นไปอย่างต่อเนื่อง โดยมีผู้สูงอายุได้แจ้งความประสงค์เพื่อขอรับเงินสวัสดิการเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทุกๆ ปี ดังนั้น จึงต้องมีการคัดเลือกผู้สูงอายุที่สมควรจะได้รับความช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ ยุติธรรม และถูกต้องเหมาะสมตามเกณฑ์ที่กำหนด แต่โครงการดังกล่าวยังขาดการประเมินโครงการอย่างเป็นทางการและต่อเนื่อง ส่งผลให้การวางแผนและการดำเนินงานโครงการขาดข้อมูลจากการประเมินสำหรับใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงโครงการให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ดังนั้นเพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพงานวิเคราะห์นโยบายและแผนรวมทั้งพัฒนาคุณภาพงานจัดทำแผนพัฒนาและงบประมาณของ อบต.บางบ่อ จึงจำเป็นต้องทำการศึกษาวิจัยและประเมินโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ เพื่อนำเสนอผลวิจัยให้กับผู้บริหาร อบต.บางบ่อและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาโครงการให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ใดก็ตามก็เนื่องจากโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นโครงการที่มีคุณค่าสูงต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงได้นำรูปแบบการประเมินซิปป์ (CIPP Model) ของสตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam) ซึ่งเป็นรูปแบบการประเมินที่มีความเหมาะสม มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล และสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้บริหาร และยังช่วยให้การดำเนินโครงการบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ซึ่งการประเมินเพื่อการตัดสินใจในครั้งนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยให้ได้ผลของการประเมินโครงการอย่างรอบด้านเท่านั้น ในขณะเดียวกันยังช่วยให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการป้องกันและแก้ไข ซึ่งเป็นข้อมูลที่ช่วยให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาโครงการให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ
2. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต. บางบ่อ

ขอบเขตของการวิจัย

ได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการประเมินโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินซิปป์ โดยทำการประเมินทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ด้านบริบท หรือสภาวะแวดล้อมของโครงการ (Context) 2) ด้านปัจจัยเบื้องต้นของโครงการ (Input) 3) ด้านการดำเนินงานโครงการ (Process) และ 4) ด้านผลผลิตของโครงการ (Product)

2. ขอบเขตด้านประชากร

2.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้รวมทั้งสิ้นจำนวน 956 คน คือ ผู้เข้าร่วมโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ได้แก่ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ในเขต อบต.บางบ่อ จำนวน 956 คน

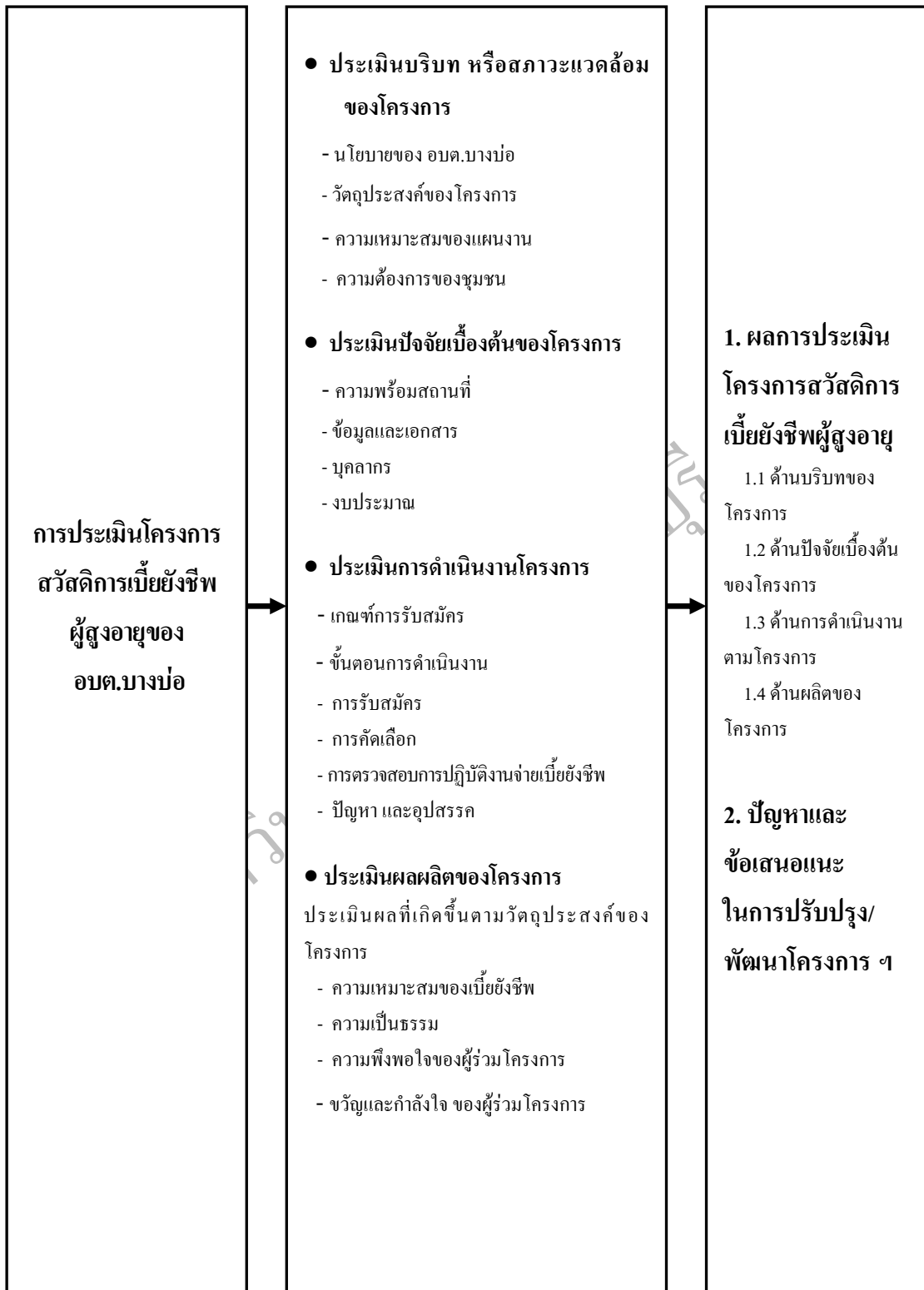
2.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากประชากร คือ ผู้เข้าร่วมโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ได้แก่ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขต อบต.บางบ่อ ทั้งหมดจำนวน 956 คน สุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเลขสุ่มของเคร์ชชีและมอร์แกน (Krejcie.R.V and Morgan, D.W.1970 อ้างในพิชิต ฤทธิจรูญ, 2547, หน้า 119) และสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 274 คน

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินโครงการระหว่างเดือน สิงหาคม 2552-กันยายน 2552

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษารายละเอียดของโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รวมทั้งได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการศึกษารูปแบบการประเมินซิปป์ ได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดของการประเมิน โครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ ดังแสดงในภาพที่ 1.2

ภาพที่ 1.2 กรอบแนวคิดในการวิจัยประเมินโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ

นิตยสารศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้การศึกษาครั้งนี้มีความเข้าใจในความหมายตรงกัน ได้กำหนดนิตยสารศัพท์ในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

โครงการ หมายถึง โครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ปี พ. ศ. 2552

การประเมินโครงการ หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลในการดำเนินงานโครงการ ปัญหาและข้อเสนอแนะ แล้วนำมาใช้เป็นสารสนเทศในการปรับปรุงโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

สวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ หมายถึง เงินสวัสดิการเบี้ยยังชีพซึ่งจ่ายให้กับผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติตรงตามหลักเกณฑ์ที่ อบต.บางบ่อ กำหนด คือ 1) อายุ 65 ปีขึ้นไป 2) มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตพื้นที่อบต.บางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ไม่น้อยกว่า 6 เดือน 3) ไม่เป็นข้าราชการบำนาญ ไม่เป็นพระภิกษุ สามเณร ชี พราหมณ์ และนักพรต 4) มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ หรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู หรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

ผู้สูงอายุที่เข้าร่วมโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ หมายถึง ผู้สูงอายุที่มีอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป มีสัญชาติไทย มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ของ อบต.บางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ และได้รับสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อในปี 2552

การประเมินโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ หมายถึง การประเมินโครงการทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ด้านบริบท หรือสภาวะแวดล้อมของโครงการ 2) ด้านปัจจัยเบื้องต้นของโครงการ 3) ด้านการดำเนินงานโครงการ และ 4) ด้านผลผลิตของโครงการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ
2. ได้ข้อมูลในการนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงด้านการบริหารจัดการ การดำเนินงาน และการปรับปรุงโครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

3. ได้แนวทางในการพัฒนาแผนและโครงการพัฒนาผู้สูงอายุของ อบต.บางบ่อ ให้ตรงตามความต้องการที่แท้จริงยิ่งขึ้น
4. ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้/พัฒนาองค์ความรู้ด้านการประเมินโครงการอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพสูงยิ่งขึ้นตามนโยบายของกระทรวงมหาดไทยและอบต.บางบ่อ
5. อบต.บางบ่อ สามารถใช้ผลการประเมินโครงการเป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพงานบริหารจัดการภายในองค์กรได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี